

လမင်းမိုမို

အသစ်တစ်ဖန်

၂၈

၂၈

ပန်းသီးတစ်လုံးမှာ နာနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်း၊ မကောင်းတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေးကို ဓားနှင့် ကွင်းပြီး လှီးထုတ်လွှင့်ဖယ်ပစ်လို့ ရသလိုမျိုးသာ ဘဝတစ်ခုရဲ့ မလိုချင်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းနုတ်ချို့ကို သန့်စင်ဖယ်ရှားပစ်လို့ ရတမ်းဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲလို့ ကျွန်မ မကြာခဏ တွေးတောခဲ့မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာက သစ်သီးတစ်လုံး မဟုတ်လေတော့ အပုပ်အနာကလေးကိုချည်း ရွေးဖယ်ပစ်ပြီး ကောင်းတာကလေးကိုသာ ရွေးချယ်ချန်ရစ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီအပုပ်အနာ ဒဏ်ရာအစိတ်အပိုင်းကလေးဟာ ကျွန်မရဲ့ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကျော်ဖြတ်ကြီးပြင်းလာတဲ့ နှစ်အပိုင်းအခြားတွေနောက် တကောက်ကောက်ပါနေခဲ့မဆုံး ရှိခဲ့တာပါ။ နောင်တ မရချင်တတ်တဲ့ ကျွန်မက ဘဝကို ဆက်လက်ရှင်သန်တည်ဆောက်ခဲ့တာပါ။

မသိနားမလည်တဲ့ အရွယ်တဲ့ အရွယ်မှာ ဖြူစင်ရိုးသားလှတဲ့ မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်မို့ ခုလို ကြုံကြိုက်ခဲ့ရ ပါတယ်လို့ ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ချင်ရင်လည်း လူတကာက အလွယ်တကူ ခွင့်လွှတ်မြင်တွေး ပေးကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူး။ ကိုယ်လိုပဲ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးရှိတာပဲ။ မသိနားမလည်သူကလေးတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ။

အားလုံး ဒီအဖြစ်မျိုး ကြုံကြတာမို့လား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဖျင်းနီထုံအမှု၊ မျက်မွေးတစ်ဆုံးလောက်မျှသော အမြော်အမြင်လောက်

ကလေးနဲ့ မျက်ကန်းတာတိုး အဆင်အခြင်မဲ့မှု၊ ပြီးတော့ လူသားအား လုံးရဲ့ ဦးခေါင်းထက်မှာ တိတ်တိတ်ကလေး လွှမ်းခြုံအုပ်မိုး လိုက်ပါနေ တဲ့ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ။

အကုသိုလ်ဂြိုဟ်ဆိုး ဝင်ချိန်မှာ အခြေအနေကလည်း ဖန်တီး၊ အဆင်အခြေကလည်း မဲ့၊ ကံကြမ္မာကလည်း တွန်းပို့လိုက်တဲ့ အခါ မည်း မှောင်တဲ့ ချောက်နက်နက် တစ်ခုထဲကို ကျွန်မတစ်ယောက် ဒလိမ့် ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ကျွန်မကြောင့် ကျွန်မထက်တောင် ပိုပြီး အဆတစ်ရာ ရိုးအ ရှက်ကြောက်တတ်လှတဲ့ အဖေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ခြင်းကြီးစွာ အသက်တိုခဲ့ရတယ်။

အဖေ့လို နှလုံးရောဂါ အခံမရှိလေတဲ့ အမေကကျတော့ လူမသေနိုင် သော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ သေဆုံးပြီး ကြွံ့ကြွံ့ခိုင်ခိုင် ရပ်တည်နိုင် စွမ်းဖို့ အတွက် တရားဓမ္မကိုသာ အားကိုးတကြီး ဖယ်တွယ်ခိုလှုံရရှာ တော့တယ်။ အဲဒါတွေကြောင့်တွေပဲ ကျွန်မကတော့ ခပ်မြန်မြန်ပြန်ပြီး နှလန်ထူလာခဲ့ရတာပါ။

နှာလန်ထူလာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ ကျွန်မဟာ အသစ်ပြန်ဖျက်လုပ်လို က်တဲ့ ရွှံ့ရုပ်တစ်ရုပ်လို လုံးလုံးလျားလျား ကွဲပြားခြားနားတဲ့ မိန်းမအသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အရွယ်နဲ့ မလိုက် ရင့်ရော်ကြမ်းထော် တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ယောက်ျားဆိုရင် အလိုလိုနေရင်း မုန်းတီးကြည့်မရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘဝနာခဲ့ပြီးနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့လည်း လောကကြီးမှာ ဘာကိုမှ တော့ ပုံသေကားချ ပြောလို့ မရဘူးလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်နဲ့ အခုနဲ့ မပြောပါနဲ့ ၊ မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့အတွင်း မှာ တောင် အရာအားလုံးဟာ မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနိုင်လို့ လား။ အခုတစ် ကြိမ် ရှူရှိုက်လိုက်တဲ့ လေဟာတောင် ခုနက နောက်ဆုံးအကြိမ် ရှူရှိုက်

လိုက်တဲ့ လေနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး မဟုတ်လားရှင့်။

အခန်း(၁)

"စိမ်းစို" ဆိုတဲ့ အမည်ကလေးကို အဖေ ပေးခဲ့ပါသည်။ ။ စိမ်းစိုကို မွေးခါစက ဆံပင်မျက်ခုံးမျက်လုံးကလေးတို့ ဟာ ရိုးရိုးနက်မှောင်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ နက်မှောင်စိမ်းစိုကာ တစ်ခနက် ထင်ရှားစိုလက်နေတာမို့ အဖေက ချက်ချင်း ခေါင်းထဲပေါ်လာတဲ့ အမည်ကလေးနှင့် "စိမ်းစို" ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည် ဆိုသည်။ ။

ဇာတိချက်မြှုပ်က ပုသိမ်မြို့ဖြစ်ကာ အဖေသည် လည်း ပုသိမ်သား။ အမေသည် လည်း ပုသိမ်သူ။ စိမ်းစိုဟာ ပုသိမ်မှာ မွေး၊ ပုသိမ်မှာ ကြီးပြင်း၊ ပုသိမ်မြို့ကပဲ ဆယ်တန်းအောင်။ ဒီပုသိမ်မြို့ ကလေးအနီးမှာ ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်လာတဲ့ ချောင်းသာတို့ ငွေဆောင်တို့လို အပန်းဖြေကမ်းခြေများ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အခါ မြို့ခံဒေသခံတို့ အတော်ပင် အလုပ်ရကြပါသည်။ ။

အဖေက ပုသိမ်မြို့မှ ဆန်ပွဲရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ပါသည်။ ။ စိမ်းစို သိတတ်သော အရွယ်မှ စ၍ အဲဒီပွဲရုံမှာ အဖေလုပ်လာလိုက်တာ သေသာသွားရော အဲဒီပွဲရုံမှာ ပင်။ သူဌေးရဲ့ လူရင်း လူယုံဖြစ်ပေမဲ့ ရာထူးတက်တာလည်း မရှိဘဲ ရိုးအ ကျိုးနွံတဲ့ အဖေဟာ ဘာလို့ အမည်တပ်

မှန်း မသိတဲ့ ပွဲရုံဝန်ထမ်းဘဝမှာ မိသားစုသုံးယောက် ထမင်းစားလို့ လောက်ငှသည့်ဝင်ငွေကလေးနှင့် ရိုးမြေကျခဲ့တာပင်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက လန်းဆန်းတက်ကြွပြီး အနာဂတ်ကို အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်ချက်ထားခဲ့သော စိမ်းစိုက ရန်ကုန်မြို့ကို တက်သွားပြီး အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ပါရစေလို့ အဖေနဲ့ အမေထံ ပူဆာခဲ့ပါသည်။ ။

"ဆယ်တန်းအောင်ရုံလေးနဲ့ ဘာအလုပ်ရပြီး လစာကရော ဘယ်လောက်ရမှာ လဲ မီးမီးရယ်"

"လစာက အိမ်ကို ပြန်မပို့နိုင်ဘူး ဆိုရင်တောင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မီးမီး နားပွင့် မျက်စိပွင့် ဗဟု သုတတွေ တိုးတက်ကြွယ်ဝမှာ က အမြတ်ပေါ့ အဖေရဲ့ "

"မရလည်း ညည်းဘဝကြီး လူညွန့်မတုံးပါဘူး မီးမီးရယ်၊ ကိုယ့်ဒေသမှာ ကိုယ် အေးအေးချမ်းချမ်း မိဘရင်ခွင်အောက်မှာ ပဲ ဥမကွဲ သိုက်မပျက်နေစမ်းပါ။ ညည်း အလုပ်မလုပ်ဘဲ အဖေရှာကျွေးတာနဲ့ စားလောက်သားပဲကွယ့်"

"စားလောက်ရုံနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ အဖေရဲ့ ၊အသိပညာ ဗဟု သုတတွေ တိုးတက်ကြွယ်ဝပြီး အမြင်ကျယ် လူဝင်ဆန့်မှ မီးမီးဘဝလည်း တိုးတက်မှာ ပေါ့၊ မီး ကြီးပွားချမ်းသာချင်တယ် အဖေ"

"အမေတို့ အခြေအနေနဲ့ သမာအာဇီဝနည်းနဲ့ တော့ ဒီတစ်သက် ဘယ်လိုမှ လူချမ်းသာကြီး ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး မီးမီးရယ်။ အတတ်ဆန်း မထွင်ချင်ပါနဲ့ "

"အို... အမေကလည်း ၊ ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်မလဲ၊ အမေ့စကားက

အညွန့်တုံးလိုက်တာ။ တစ်သက်လုံး လူချမ်းသာကြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးရယ်
လို့ ပဲ၊ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့ အမေရယ်၊ ကုသိုလ်ကံက ရှိသေးတယ်
"

"အေး... အဲဒီကုသိုလ်ကံက ဆိုးနေမှ အမေရင်ကျိုးရချည်ရဲ့ မီးမီး
ရယ်၊ ထိုင်နေကောင်းသား၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆင်း
ရဲချင်လည်း ဆင်းရဲပါစေ၊ အေးအေးဆေးဆေး ရောင်ရဲ့ နေစမ်းပါ မီးမီး
ရယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ကို ညည်း ဘာမှတ်လို့ လဲ၊ ကိုယ့်ထက် လည်တဲ့ လူ
ချည်းပဲ၊ ငါ့သမီးက ရိုးကရိုး အကအနဲ့၊ အဖြူထည်ကလေး၊ လူယုတ်မာ
နဲ့ သွားဆုံစည်းနေမှ ကြီးပွားချမ်းသာမလာဘဲ ဒုက္ခ သုက္ခ တွေနေဦး
မယ်အေ"

"အမေတို့ ကလည်း ဖွ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း၊ ဒီလိုနဲ့ ပဲ မီး
တော့ ဘာမှ အသိအမြင် ဗဟု သုတ မရှိဘဲ အိမ်ထဲကုပ်ပြီး အညွန့်တုံး
နေတော့မှာ ပဲ"

တကယ်တော့ ဒုက္ခရောက်ဖို့ ပျက်စီးဖို့ ကံဇာတာ ပါလာသူဟာ ရန်
ကုန်မြို့ကြီးကိုသွားမှ ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားကိုသွားမှ မဟုတ်။ ကိုယ်မြို့ကိုယ်ရွာ
ကိုယ့်အရပ်ဒေသမှာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေရင်းလည်း ဖြစ်ချိန်တန်တော့ ဖြ
စ်ခဲ့ရသည် သာ။ စိမ်းစိုက အဝေးသင်နှင့် မြန်မာစာ အဓိကယူခဲ့ပြီး အိမ်
နဲ့ အနီးအနားက ကိတ်မုန့်တိုက်တစ်တိုက်မှာ လစာအနည်းငယ်နှင့်သာ
အလုပ်ဝင်ခဲ့ရပါသည် ။

ကိုယ်လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရပေမဲ့ လည်း ဘဝမှာ မြင်မြင်သမျှဟာ
ပျော်ရွှင်စရာ ချစ်ခင်စရာ လှပတယ်ချည်းသာ ထင်နေတဲ့ အရိုးခံ အ
ကောင်းမြင် စိတ်ဓာတ်ကလေးနှင့် ဖြူစင်လှတဲ့ အရွယ်ဖြစ်ရာ စိတ်

လည်း ဆင်းရဲမနေပါ။ ဒီလိုပဲ ခုန်ဟယ် ပေါက်ဟယ် ပျော်ဟယ် ပါးဟယ် သူငယ်ချင်းများ နှင့် သွားလိုက် လာလိုက် ရုပ်ရှင်ကားသစ်လဲရင် ကြည့်လိုက်နှင့်ပင်။

စိမ်းစို ဒုတိယနှစ် စာမေးပွဲစပြီးမှာ တော့ ချောင်းသာကမ်းခြေမှာ အသစ်ဆောက်လုပ်နေသော Adam and eve Hotel ကြီး ပြီးစီးကာ ဝန်ထမ်းသစ်များ ခေါ်ယူပါတော့သည် ။ အရေးပါတဲ့ တာဝန်ပိုင်း အတွက် ရန်ကုန်မှ အတွေ့အကြုံရှိ ဝန်ထမ်းများ ပါလာမှာ ဖြစ်ကာ House Keeping တို့ ၊ Waiterတို့ ၊ Bell boyတို့ သန့်ရှင်းရေး၊ လုံခြုံရေး စတဲ့ အထွေထွေလုပ်သားတို့ စတဲ့ ဝန်ထမ်းငယ်တို့ ကိုမူ ဒေသခံအနီးအနားက လူတွေကို ဦးစားပေး ခေါ်ပါသည် ။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ စိမ်းစိုက အဖေနှင့်အမေကို ဟိုတယ်မှာ လုပ်ခွင့်ရဖို့ ခြေကန်ပူဆာတော့တာပင်။ လုပ်ခမ်းနားတဲ့ ဤဟိုတယ်ကြီးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာသည် ကိတ်မုန့် တိုက် ခပ်သေးသေးမှာ လုပ်ရတာထက်တော့ သာမည်။ ပျော်ဖို့ လည်း ကောင်းလိမ့်မည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ စိမ်းစိုနှင့်အတူ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်း ခင်မင်နေသူ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်တို့ ပါ အပါအဝင် စုစုပေါင်း ငါးယောက်တောင် လျှောက်ကြမှာ ဖြစ်ရာ အဖေတို့ အမေတို့ လည်း ဇွတ်မတားသာတော့ပါ။ ခွင့်ပြုလိုက်ကြရပါသည် ။

"စိမ်းစို.. နင်က အရမ်းလှတာ၊ ဧည့်ကြိုပဲ လျှောက်ပါဟယ်၊ နင့်ရုပ်ရည်လေးနဲ့ ဧည့်ကြိုလောက်ပဲ လိုက်ပါတယ်၊ အခြားအဆင့်တွေတော့ မလျှောက်နေပါနဲ့ "

အတူလျှောက်ကြမည့် သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြသည် ။ စိမ်းစိုက တော့ အလုပ်မရမည်စိုး၍ ဧည့်ကြိုမှာ ရော၊ House Keepingမှာ ရော

နှစ်နေရာလုံးမှာ ဝင်လျှောက်သည်။ ။ ထင်တဲ့ အတိုင်း ဧည့်ကြိုမှာ မရပါ။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော အနည်းအကျဉ်းတော့ ရရမည်ဖြစ်ရာ နှုတ်မထွက်ရဲဘဲ မျက်နှာကြီးနီပြီး မေးသမျှ ပြီးစိစိ ခေါင်းငုံ့နေရတဲ့ စိမ်းစို၊ ဧည့်ကြိုအလုပ်မရခဲ့ပါ။

သို့ပေမဲ့...။

ဧည့်ကြိုရာထူးနှင့် သူ့အထက် ရာထူးတချို့အတွက် အင်တာဗျူးမေးရာမှာ ပါဝင်တဲ့ ဦးမုန်တိုင်းဆိုတဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးသားနှင့်တော့ မျက်မန်းတန်းခဲ့ရပါသည်။ ။ စိမ်းစိုက ဆယ့်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ ဦးမုန်တိုင်းက အသက်သုံးဆယ်လောက်။ (နောက်အသက်အတိအကျ သိရတော့လည်း စိမ်းစိုမှန်းတဲ့ အတိုင်း သုံးဆယ်အတိဖြစ်တာ သိရသည်။)

သဘောမနောကောင်းလှပုံရကာ မျက်နှာနီရဲ ရှက်ကြောက်နေတဲ့ စိမ်းစိုကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေတဲ့ သူဌေးသားက...

"သမီး... English speaking မရဘဲနဲ့ တော့ ဒီနေရာမျိုး မရနိုင်ဘူးကွ၊ တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်တောင် ရောက်ပြီပဲ၊ ပြောရဲအောင်၊ ပြောနိုင်အောင် ကျင့်ထားမှ ပေါ့၊ ဒါမှ နောက်ပိုင်း တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာမှာ ကွ"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မီးက တကယ်တော့ House Keepingပဲ လျှောက်မိတာပါရှင်၊ မီး House Keepingဘက်ပဲ ပြန်လျှောက်ပါ့မယ်"

"အဲဒါကတော့ တစ်လသင်တန်းတိုလည်း ပေးဦးမှာ ဆိုတော့ သမီးရနိုင်မှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းတော့ အဲဒီဘက်က တက်လမ်းကတော့ နည်းတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ လုပ်နေပေမဲ့ English တို့ ဘာတို့ ကတော့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အမြဲတမ်း လေ့လာနေပါ၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

ပြီးပြီးကလေး အားတတ်သရော ခေါင်းညိတ်ခဲ့တဲ့ စိမ်းစိုသည် ဆံပင်နက်နက် ထူထူကလေး မျက်ခုံးစပ်နှင့် ထိတဲ့ အထိ နဖူးပေါ် တိတိ ရိရိချထားတဲ့ ပုံစံနှင့် နားထင်ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီကို တစ်ဝက်ခွဲ ကာ နှစ်ဖက်စည်းချထားတဲ့ ဆံပင်ပုံကြောင့် လူကြီးပုံ ကောင်းကောင်း မပေါက်ချင်ခဲ့သေး။

House Keeping အတွက် ထိုဟိုတယ်မှာ ပင် တစ်လသင်တန်း တက်ရတဲ့ အခါမှာ တော့ ထိုဦးမုန်တိုင်းနှင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် တွေ့ရတော့ပင်။ သူကလည်း ဖွင့်လှစ်တော့မည့် ဟိုတယ်သစ်ကို စီစဉ်အုပ်ချုပ်ဖို့ ချောင်းသာကို ရောက်နေချိန်။ စိမ်းစိုတို့ Training ဆင်းနေသူတွေလည်း ဟိုတယ်မှာ ပဲ ဝန်ထမ်းလိုင်းမှာ အိပ်စားနေထိုင်ပြီး အချိန်တိုသင်တန်း တက်နေရတဲ့ အချိန်။

"အဲဒီသူဌေးက စိမ်းစိုကို တွေ့ရင် လုပ်လက်စရပ်ပြီး ပြီးပြီး ငေးကြည့်နေတော့တာပဲ"

"ဟုတ်ပ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလေး ငါတို့ က ကဏန်းရောင်းတဲ့ ဟိုကောင်လေးဆီက ကဏန်းတွေကို ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး ၊ နောက်ရင်း စရင်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဈေး ဆစ်နေကြတာလေ၊ စိမ်းစိုလည်း ပါတော့ သူဌေးက ဘေးကဖြတ်သွားရင်း ပြီးပြီး ပြန်လှည့် လာပြီးတော့ ကဏန်းတွေ တစ်ဗန်းလုံးဝယ်ပေးသွားတာလေ၊ သမီးတို့ ကင်စားကြတော့ဆိုပြီး"

"သူက သဘောကောင်းလို့ ပါဟယ်"

စိမ်းစိုက ဖြေစကား ဆိုသော်လည်း

"အမယ်...မဟုတ်ပေါင်၊ ညကျတော့ ငါတို့ ကင်ထားတဲ့ ကဏန်း

တွေထဲက သူဌေးတွေထဲက သူဌေးဖို့ နင် တစ်ပန်းကန်သွားပို့တော့ သူက ပန်းသီးတွေ တစ်ပုံကြီး ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပြန်ရော"

"အဲဒါ သဘောကောင်းလို့ ပေါ့"

"မဆိုင်ဘူး၊ ဟိုတစ်လောက ရွာထဲကရတဲ့ ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ စားဖို့မှူးက ပြုတ်ပေးပြီး သူဌေးဆီ ပို့ပေးတော့ မာလာ နောက်က ဗန်းကိုင်လိုက်ရတာပဲလေ၊ စားဖို့မှူးကိုရော မာလာ့ကိုရော ဘာမှ ပြန်မပေးပါဘူး"

ဤသို့လျှင် ဂရုမစိုက် အကဲခတ်ကြတဲ့ စကားတွေ ဝန်ထမ်းအနိမ့်အမြင့် အားလုံးနီးပါးကြားထဲ ပျံ့နှံ့နေခဲ့ပြီးသကာလ။ စိမ်းစိုကတော့ သူလို မနူးမနပ် အရေးမပါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီဟိုတယ်ကြီးပိုင်တဲ့ သူဌေးလေးက မရိုးမသား စိတ်ကစား ချစ်မြတ်နိုးလိမ့်မည်လို့ လုံးဝမှတ်ထင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။

သို့ပေမဲ့ သူ့ကို စိမ်းစို ခင်တော့ ခင်မိသည် ။ သဘောကောင်းတဲ့ အလိုလိုက်တဲ့ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လို ဦးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ရပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည် ။

အဲဒီနောက်တော့ စိမ်းစိုသည် Adam and Eve ဟိုတယ်တွင် ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ လန်းဆန်းသွက်လက်စွာ အလုပ်တာဝန်ကို မည်သည့်မခိုကပ်ဘဲ တာဝန်ကျေလှ ဖင်ပေါ့လှတဲ့ House Keepingလေးအဖြစ် ဧည့်သည်တွေကြားထဲ ရေပန်းစားခဲ့ရသေးသည် ။

တစ်ခါမြင် မှတ်မိချင်စရာ ဆံပင်ထူထူ မျက်ခုံးထူထူ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် စိမ်းစိုရဲ့ လှမျက်နှာကလေးကြောင့်လည်း ပါသည် ။ ဧည့်သည်တွေအပေါ် ရိုကျိုး တာဝန်ကျေလှတာကြောင့်လည်း ပါတယ်။ စိမ်းစိုကိုယ်တိုင်ကလည်း ကမ်းခြေတွင် ပျော်သလား မမေးနှင့်။

တစ်ပတ် တစ်ရက် အိမ်ပြန်တဲ့ ရက်ဆိုလျှင် စိမ်းစိုမှာ ဖြင့် ပျင်းလို့ ။
အိမ်ထဲမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်။ အမေကပင် မျက်စောင်းထိုးယူရ
တော့သည် ။

"ခြောက်ရက်က ဟိုတယ်မှာ ၊ မိဘဆီမှာ ဒီတစ်ရက်လေးနေရတာ
ကို ဟိုတယ်ကို တပိန်ပိန် တလိန်လိန် လွမ်းနေသေးတယ်၊ မီးမီးတော့
ငါ ကြည့်လို့ ကို မရချင်တော့ပါဘူး"

"ဟိုမှာ ကလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ၊ ဧည့်သည် တွေကလည်း သူဌေး
တွေချည်းပဲ၊ ဝတ်စားထားကြတာ ငေးကြည့်လို့ တောင် မဝဘူး၊ သူဌေး
ကလည်း သဘောကောင်းသလား မမေးနဲ့ ၊ မီး သိပ်ပျော်တာ အမေရဲ့ ၊
ဒီမှာ အိမ်မှာ ကျတော့ အဖေနဲ့ အမေက တစ်နေကုန်မှ စကားလုံးလေးခွ
န်းပြောပြီး တိတ်ဆိတ်ပျင်းခြောက်နေတာကိုး၊ ပြန်ချင်လှပြီ အမေရဲ့
... အဟီး"

အမေ့မျက်စောင်းဟာ ချစ်စနိုးပါ။ နောင်များ မကြာမီမှာ တော့ အ
မေက စိမ်းစိုကို မျက်စောင်းအစစ်ကြီးနှင့် ထိုးလာပါသည် ။ ခွင့်တစ်
ရက် အိမ်ပြန်အပြီး ဟိုတယ်ကိုပြန်မည့် မနက်ဆိုလျှင် အကြိုရောက်
ရောက်ချလာတတ်တဲ့ သူဌေးရဲ့ ကားကြီးရယ်၊ ဆင်ခြေမျိုးစုံ မထပ်အောင်
လှည့်ပတ်ပေးပြီး ကြုံလို့ ဝင်ခေါ်သလို ပြောတတ်တဲ့ သူဌေးရယ်။

ဒါတွေကို အမေ မျက်စိစပါးမွေး စူးလာသည် ။

"မီးမီး... ညည်း အပိုးကျိုးကျိုး တည်တည်တုံတုံလေးနေစမ်း၊ သူဌေး
ဟာ အလုပ်ရှင်လည်း အလုပ်ရှင်၊ သူစိမ်းယောက်ျားလည်း သူစိမ်း
ယောက်ျား၊ သိပ်အရောမဝင်ရဘူး"

" အမေကလည်း မီးက အရောဝင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူက သူ့ဘာ

သာ လာကြိုတာ၊ မီးက ဘာမှို့လို့ တားမြစ်ရန်မူနေရဦးမှာ လဲ"

"သူကလည်း ဘာကြောင့်များ လာလာကြိုပါသလဲနော် သူ့အဆင့်နဲ့ ညည်းအဆင့် ကွာဖြင့်ကွာပါဘိသနဲ့ ၊ ငါ ရင်တွေပူလိုက်တာ မီးမီးရယ်"

"အောင်မလေး... အမေရယ်၊ အမေကပဲ ရင်ပူရတယ်လို့ ပူချင်းပူ သူ့ အမေ ပူရမှာ "

"သူ့အမေက သိမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သိရင်လည်း ငါ့လို ရင်ပူနေမှာ မ ဟုတ်ဘူး ၊ ရင်ကိုထုထုပြီး သူ့သားသူ ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်သွားမှာ ၊ မီးမီး... ငါမြင်ယောင်နေတယ်နော်၊ ဒီသူဌေး မရိုးဘူးအေ"

"ဟုတ်လား အမေ၊ တကယ်လား"

"ခက်ပါတိတော့တယ် မိစိမ်းစိုရယ်"

"အမေရယ်၊ သူဌေးကများ မီးကို တကယ်ကြိုက်ရင် မီးက ဘာစဉ်း စားနေစရာ လိုသေးတုန်း၊ အင်းလို့ တစ်ချီတည်း ခေါင်းညိတ်ချပစ်ရုံပေါ့ အမေရဲ့ "

"ဟဲ့... ဒါဒီလောက် လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မှတ်နေလား ဒီဟာမလေး၊ တိတ် စမ်း၊ စကားနောက် တရားပါ"

"ဦးမုန်တိုင်းက ချောလည်း ချောတယ်၊ အရမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်၊ သဘောလည်း တအားကြီးကောင်းတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က အိမ်ရှေ့မှာ အ ဖေနဲ့ ဆုံတော့ အဖေ့ကို နှုတ်ဆက်စကားပြောတာလည်း ဘယ်လောက် ယဉ်ကျေးသိမ့်မွေ့ပြီး သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချလဲ အမေရယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကို မီး က ဘာကိုငြင်းရမှာ လဲ"

"သူ့အဆင့်က ညည်းအဆင့်ကို တကယ်ပဲ ရည်းစားမှတ်မှတ် ဇနီး လောင်းမှတ်မှတ် သဘောထားမလားအေ၊ အပျော်သာ ကြံသွားရင် ဒုက္ခ

ရောက်ရချည်ရဲ့ ၊ ညည်းကျပ်ကျပ် ဣန္ဒြေရရနေနော် မီးမီး၊ အသက်ကလည်း သုံးဆယ်လောက်ဆိုတော့ လူပျိုမှ ဟုတ်သေးရဲ့ လားအေ၊ အိမ်ထောင်ရှိလား မရှိလား ညည်း သိလို့ လား"

"အို... ဖွ...ဖွ... အမေကလည်း မဦးမချွတ်၊ သူဌေးက လူကြီးလူကောင်းပါ အမေရယ်၊ ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာနဲ့ ပါ၊ အိမ်ထောင်ရှိရင် အိမ်ထောင်ရှိတယ် ပြောမှာ ပေါ့၊ ဒီလောက်အချိန်တွေထဲ သူ့မိန်းမကလည်း တစ်ခေါက်တစ်ကျင်းတော့ လိုက်မလာဘဲ နေပါ့မလား၊ လူပျိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ မီးကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကြိုက်တယ် ချစ်တယ် လုပ်မယ့် အောက်တန်းစားယောက်ျားထဲက မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်"

"တစ်ခုခု ဆိုရင်တော့ ညည်း ကြပ်ကြပ်စဉ်းစားပါဦးအေ"

"ကြိုစဉ်းစားထားပြီ အမေ၊ တစ်ခုခု ဆိုရင်တော့ ခေါင်းပဲ ညိတ်လိုက်တော့မှာ ပေါ့၊ သူလိုလူနဲ့ သာ မီး အိမ်ထောင်ကျရင် အဖေနဲ့ အမေကို ကမ်းခြေက ဟိုတယ်ကြီးပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးအခန်းမှာ ထားပြီး နေ့တိုင်း ဘူဖေးတွေချည်း ကျွေးပစ်မှာ "

"ဘာလဲ ဘူဖေးတွေဆိုတာ၊ ဘာတွေလဲ"

"အမေကလည်း ဘူဖေးဆိုတာ အမျိုးအမည်တွေ အများကြီး ခင်းကျင်းထားပြီး ကြိုက်တာလိုက်ခပ်စားလို့ ရတဲ့ စားနည်းမျိုးကို ခေါ်တာ"

"ဟင်...ဒီလိုသာကျွေးပုံဖြင့် ဘယ်လောက်တယ် ရှိပါ့မလဲ"

"အမေကလည်း ၊ အမေပဲ စားကြည့်ပါဦး၊ ကိုယ့်ဗိုက်တစ်လုံးအပြင် ဘယ်လိုလုပ် ပိုစားနိုင်မှာ လဲ အမေရဲ့ ၊ ဗိုက်တင်းပြီဆိုရင် ဘယ်သူမဆို ရပ်လိုက်ရမှာ ပဲပေါ့၊ အဖေနဲ့ အမေကို သိပ်ကျွေးချင်တာပဲ သိလား"

"မစားချင်ပါဘူးအေ၊ ဒါမျိုးတွေလည်း မစားရလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ကြုံကြုံကလာရင်တောင်မှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လိုက်ခပ်စားရမယ်ဆို ကတည်းက ငါ ဘာမှ သွားခပ်စားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဗိုက်ဟောင်း လောင်းနဲ့ ပြန်ရမှာ "

သူတို့ သားအမိ ကြိုတင်ပူပင်ရင်ခုန်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဦးမုန်တိုင်းက "စိမ်းစိုကို ချစ်တယ်"ရယ်လာခဲ့တဲ့ နေ့မှာ တော့ စိမ်းစိုဟာ အပြောနဲ့ အလုပ်ညီညီပင် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ကျေနပ်ပီတိကြီးစွာဖြစ်လျက်မှ ခေါင်းကို မြန်မြန်ထက်ထက်ပဲ ညိတ်ပြလိုက်တော့တာဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကျေနပ် အသည်းခိုက်နေခဲ့မိကာ နဂိုမြောက်ကြွကြွ မြူးဖျဖျမှာ ခုတော့ လေဟု န်မှာ ခိုစီး ပျံဝဲတက်မတတ် ဖြစ်တော့သည်။ စိမ်းစိုရဲ့ နှုတ်မှ "ဦးမုန်တိုင်း" "ဦး" ဆိုတဲ့ ခေါ်သံတို့ ဟာ ဝေဝေဆာနေသည်။

အသက်ကလေးက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်ရုံ ဆယ့်ကိုးနှစ်ထဲ ဝင်ရုံရှိသေးတာမို့ အတွေ့အကြုံရယ်လို့ လည်း လုံးဝမရှိ။ မိဘမျက်စိအောက် ကလေးစိတ်နှင့်သာ နေတုန်းဖြစ်ရာ ဦးမုန်တိုင်းရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းဟာ စိမ်းစိုကို ရူးလောက်အောင် ဖမ်းစားခဲ့ပါသည်။

။

"ကိုကြီး"

အဲသလို ခွဲခွဲနွံနွံ ခေါ်ရတာကိုလည်း ခံတွင်းတွေလိုက်သလား မပြောပါနဲ့ တော့။ ကိုကြီးကလည်း "မီး" "မီး" နှင့် တစ်မီးတည်း မီးကာ ပါးစပ်ဖျားက မချ။ သို့ပေမဲ့ စိမ်းစိုတို့ နှစ်ယောက် ဝန်ထမ်းများ စွာရှေ့မှာ ဆင်ခြင်ရပါသည်။ လူရှေ့သူရှေ့ဆိုရင် ဦးမုန်တိုင်းဟာ နှုတ်ခမ်းကို စေ့ပြီး မျက်လုံးတွေကချည်း ချစ်မြတ်နိုးရီဝေတဲ့ အရိပ်အယောင်နှင့် ပြီး

ပြသွားတတ်သည်။ ။

ဒီထက်မပိုတာတောင်မှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က...

"အဲဒီသူဌေးက စိမ်းစိုကို ဘာဓာတ်ကျမှန်း မသိဘူး၊ အမြဲ ပြုံးပြုံးကြည့်သွားတာက ချစ်စနိုးနဲ့ "

ဆံပင်ထူထူအုပ်အုပ်ဖားဖား ခုန်တိခုန်ပေါက်နှင့် ဝင်းအိတွဲ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ် သနပ်ခါးပါးကွက် ဖြူဖြူပါးပါးလေးနှင့် တခြားအခြယ်အသမရှိ ကြည်လင်နေတဲ့ ကလေးရုပ်မပျောက်သောစိမ်းစို၊ အမြဲလွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ပြီး ဖော်ရွေစိတ်ဖြူလှတဲ့ စိမ်းစိုကို ကျန်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေထဲကလည်း မခင်မင်သူ မရှိလေရာ "သူဌေးကတောင် ချစ်တယ်" ဆိုတာထက်တော့ ဘာမှတ်ချက်မှ ပိုမချခဲ့ကြပေ။

သူများ တွေအပေါ်လည်း သဘောကောင်းလှတဲ့ သူဌေးမို့ အလုပ်သမားတွေကလည်း ချစ်ကြလေရာ အတင်းအဖျားဆိုသူတော့မရှိခဲ့။ အဲဒီသူဌေး ဦးမုန်တိုင်းက သူနေထိုင်ရာ အခန်းရဲ့ House Keeping အလုပ်တို့ကို စိမ်းစိုတစ်ယောက်ကိုသာပဲ လုပ်ခွင့်ပြုလေရာ သူဌေးရဲ့ အခန်းရှင်းလင်းလှည်းကျင်းကာ သူဌေးအတွက် အစားအစာ သယ်ဆောင်ယူပို့တာ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူဌေးရဲ့ အဝတ်အစား လျှော်တာပါမကျန် သူဌေးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စရှိရှိသမျှတို့ ကို စိမ်းစိုကချည်းသာ ဆောင်ရွက်ရတော့သည်။ ။

သူဌေးဦးမုန်တိုင်းရဲ့ အခန်းကို စိမ်းစို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်တာအတွက် သံသယဝင်စရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့။ တစ်ခုခု သွားလုပ်ပေးနေတယ်ပဲ အားလုံးက ယူဆထားကြတာမို့ အထင်အမြင်လွဲတဲ့သူ မရှိ။ ရိုးသားရဲ့ လားလို့ သံသယဝင်ဖို့ မသင့်လောက်အောင် ဦးမုန်တိုင်းရဲ့ အခြေအနေက မိုးထိအောင်မြင့်မားနေ၍ စိမ်းစိုရဲ့ အနေအထားက

ဟိုးမြေပြင်ပေါ်ဘဝ။

"သူဌေးနဲ့ စိမ်းစို" ဆိုတာ မရိုးမသား ယှဉ်တွဲမတွေးအပ်တာဖြစ်၍ ဘယ်သူကမှ သံသယလည်း မဝင်။ မျက်စိဒေါက်ထောက်လည်း မကြည့် ။ အတင်းအဖျင်းလည်း မပြော။ နှစ်ဦးသားဟာ လွတ်လပ်လို့ သာ။

"တော်ပါတော့ မီးရယ်၊ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ၊ ကိုကြီးနား ထိုင်နေစမ်းပါ၊ မီး ဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေတာ မြင်ရတာ စိတ်မကောင်း ဘူး၊ ပင်ပန်းတော့မှာပဲ"

"မီး မလုပ်လို့ ဖုန်မစင်ရင် တခြားတစ်ယောက် ထပ်ခိုင်းနေရမှာ ပေါ့ ကိုကြီးရဲ့ "

"ခိုင်းလိုက်မှာ ပေါ့"

"အဲဒီတော့မှ ခုန စိမ်းစို ဒီအခန်းထဲ ဝင်ရှင်းရဲ့ သားနဲ့ ဘာမှ မရှင်း လင်းသွားပါလား၊ ဘာလုပ်နေလဲဆိုပြီး သံသယတွေ ဖြစ်လာမှာ ၊ ဖယ် ပါ ကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးအလုပ်တွေ လုပ်ပေးနေရတာ မီး သိပ်ပျော်တာပဲ၊ လုပ်ချင်တယ် ကိုကြီးရဲ့ ၊ ကဲပါ... ရုံးခန်းဘက် သွားရတော့မယ်၊ ဒီအင်္ကျီ ကြီးကို ချွတ်လဲတော့"

"အဝတ်အစား လျှော်တာတော့ သူများကို ခိုင်းလိုက်ပါ မီးရယ်၊ အဝတ်လျှော်ရတာ ပင်ကပင်ပန်းနဲ့ မီးလက်လေးတွေ နာတော့မှာပဲ"

"ဟင့်အင်း... သူများကို ပေးမလျှော်နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီသူများက ကိုကြီး ချွတ်လိုက်တဲ့ အင်္ကျီလေးကို ရှူမိရင် ကိုကြီးရဲ့ ကိုယ်နဲ့လေးက ဘယ် လောက်တောင် သင်းပျံ့တယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရသွားပြီ ကိုကြီးကို တစ်ချီ တည်း စွဲလမ်းသွားမှာ ၊ ကိုကြီး အင်္ကျီကို သူများ လျှော်မှာ သဝန်တို တယ်"

"အဖိုးမလေး၊ စကားအိုမလေး၊ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကို အရည်ပျော်အောင် ပြောတတ်လိုက်တာကွယ်"

ကိုကြီးက အမြတ်တနိုး ထွေးဖက်ထားတဲ့ အခါ ကိုကြီး ရင်ခွင်ထဲ နေရတာ နွေးထွေးပြီး လုံခြုံလှတာပါ။ စိမ်းစိုဟာ ဦးမုန်တိုင်းကို အရူးအမူးနှင့် အစွဲကြီးစွဲ အချစ်ကြီးချစ်လို့ မဆုံးပေ။ သူလို ပါးမွှားမလေးကို ချစ်ရှာတယ်ဆိုတဲ့ အကြင်နာကလည်း ကိုကြီးအပေါ် ပိုရပြန်သည်။

ကိုကြီးကို ယုံကြည်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ အချစ်လွန်ခြင်းတွေနှင့် မိုးမမြင် လေမမြင် မွန်ထူနေခဲ့တဲ့ စိမ်းစိုဟာ ကိုကြီးအတွက်သာဆိုရင် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်းဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးများပင် ဝင်နေလေသည်။ စိမ်းစိုတင်မက ရိုးအလှတဲ့ အဖေအမေတို့ ပါ ကိုကြီးအပေါ် ယိမ်းညွတ်ကိုးစားခြင်း မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့။

စိမ်းစိုတို့ အိမ်က တီဗွီက အသေးလေးမို့ တီဗွီအကြီးနှင့် လဲပေးတာ၊ စိမ်းစို ရေအေးအေး သောက်လို့ ရအောင် ရေခဲသေတ္တာ၊ ထိုရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရန်ကုန်မှာ မှ ဝယ်လို့ ရတဲ့ ဆီဥထောပတ် ချောကလတ်လို အကောင်းစား အစားအစာတွေ အလျှံပယ်။ "ဟယ်...ဟိုဟာလေး လှလိုက်တာ" လို့ မျက်လုံးစွေကြည့် ရေရွတ်မိလျှင်ပင် ထိုပစ္စည်းဟာ မနက်ဖြန်မှာ ပုသိမ်အိမ်ပေါ် ရောက်လာပေပြီ။

စိမ်းစိုရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အခုရွှေ၊ အခုပလက်တီနမ်၊ အဆန်းတကြယ် အသွယ်သွယ်နှင့် နဂိုရှိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ နဂိုင်းတွေ ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်ကာ တစ်သွေးတစ်မွှေး ဖြစ်လာသည်။ ဒါတွေကို စောစောပိုင်းက စိတ်ထင့်ထင့် ရင်ပူပူနှင့် သို့လော သို့လော ရှိခဲ့တဲ့ အဖေအမေတို့ ဟာလည်း ကြာလာတော့ သူဌေးရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုကို သိမ်းပိုက်ထားနိုင်တဲ့ သမီးဖြစ်သူအတွက် ကြည်နူးပီတိနှင့် ဂုဏ်တွေ တက်နေလေသည်။

စိမ်းစိုအပေါ် မြတ်နိုးလှသည် မှာ အသိသာကြီးဖြစ်၍ တခြားသံသယတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ထားမနေတော့။

"မီးမီး... သူဌေးကို ပြောစမ်း၊ ဒီလောက်ထိ ချစ်ကြိုက်နေကြမှ ဖြင့်ဟာ၊ သူ့အသက်လည်း သုံးဆယ်ရှိပြီ၊ လက်ထပ်ရင်လည်း မြန်မြန်လက်ထပ်ကြတော့"

"အို...အမေကလည်း ၊ သူက သုံးဆယ်ဆိုပေမဲ့ မီးက ဆယ့်ကိုးနှစ်တောင်ပြည့်ဖို့ နည်းနည်းလိုသေးတာ"

"မိန်းကလေးက အသက်ငယ်လည်း သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဦးဆောင်ရမယ့် အိမ်ထောင်ဦးစီးကသာ ပိုအရေးကြီးတာ၊ ညည်း ငယ်သေးတာ မှန်ပေမဲ့ ကြာလာရင် သူလည်း သွေးအပူလျော့လာမလားလို့၊ ခုလို ညည်းအလိုကိုချည်း လိုက်ချိန်မျိုးမှာ ယူစေချင်တယ်၊ ဖြစ်မိပြီးမှတော့ မလွဲစေချင်ဘူးအေ၊ အချိန်တွေ ကြာသွားပြီ တစ်ပြဿနာမဟုတ်တစ်ပြဿနာဝင်လွဲမှာ လည်း စိုးတယ်၊ ညည်းတို့ ကြိုက်လာတာပဲ ကိုးလ ဆယ်လရှိပြီဟာ မီးမီးရယ်

တော်ကြာ သူ့အိမ်က သဘောမတူပါဘူးလေး ဘာလေး ရှိလာရင်လည်း ကြိုတင်စဉ်းစားနိုင် ဖြေရှင်းနိုင်အောင်ပေါ့၊ လုံးဝမယူဖြစ်မယ့်သူဆိုရင် အမေက မချစ်မိစေချင်ဘူး၊ နောက်ဆုတ်စရာရှိဆုတ်၊ ရှေ့တိုးစရာရှိတိုး၊ ညည်းသူဌေးကို အမေက ဒီလိုပြောတယ်လို့ လိမ္မာသလို ကြည့်နားချကြည့်၊ တကယ်ယူမှာ ဖြင့်ရင်တော့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်စောတာ ဘာမှမထူးဘူး၊ ကြာရင် ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံး သိ လာပြီးမှ ကိုယ်တွေက လွဲရမယ့်ဆိုရင် အရှက်တကွဲဖြစ်မှာ မိန်းကလေးပဲ"

"အို...အမေကလည်း မဦးမချွတ်၊ နိမိတ်မရှိ"

"အခုပဲ ညည်းကသာ ဟိုတယ်ကလူတွေ မရိပ်မိအောင် နေပါတယ်

ပြောမိပေမဲ့ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲကတော့ ရိပ်မိချင်ချင် ရှိပြီအေ့၊ အိမ်ပေါ်
ကို တော်ကြာ တီဗွီအသစ်ရောက်လာ၊ တော်ကြာ ရေခဲသေတ္တာရောက်
လာ၊ အသုံးအဆောင် အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြောင်ရောင်လာတာတွေ လူမြင်နေပြီ
လေ၊ ဒီအရပ်ထဲက သူတွေပဲ ညည်းတို့ ဟိုတယ်မှာ လည်း ရှိနေတာ၊ မ
ကြာခင် တစ်ဟိုတယ်လုံးလည်း သိကုန်တော့မှာ ပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရယ်၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကိုကြီးကို ပြောကြည့်မယ်
နော်"

"ရအောင်လည်း ပြော၊ ငါ့စိတ်ထဲ တထင့်ထင့်နဲ့ မအေးဘူး၊ ညည်းလ
ည်း အနေအထိုင် ဆင်ခြင်နော် မီးမီး၊ အမေ့မျက်စိအောက်မှာ ရှိတာ မ
ဟုတ်ဘူး "

အမေက ထိုသို့ပြောတဲ့ အခါ စိမ်းစိုသည် မျက်နှာအထားရခက်ကာ
ရှောင်ဖယ်ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဟုတ်သည် ။ ကိုကြီးကို ပြောတော့မှ ။
မြန်မြန်ယူ မြန်မြန်အေးရော။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဘဝက မကောင်းပါဘူး။
စိမ်းစိုကိုယ်တိုင်လည်း ရင်မောရသည် ပင်။ ကိုကြီး သိပ်ချစ်တာကို
လည်း သိပါရဲ့ ယုံပါရဲ့ ။ ကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူး မူးမြစ်ထင်ကာ တုန်အောင်
ချစ်ရသည် လည်း မှန်ပါရဲ့ ။

သအချစ်ခိုးမွန်ကာ မျက်စိစုံလုံးကန်းနေသလိုရှိသော စိမ်းစိုသည် ကို
ကြီးပြောသမျှ စကားခေါင်းခါငြင်းဖူးတယ်ရယ် ရှိလို့ လား။ ကိုကြီးက "
မီး"လို့ ခေါ်ကာ လက်ဖျားကလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီဆိုရုံနှင့် ကိုကြီး နမ်း
မွှေးဖို့ နဖူးကလေးကို "အင့်" လို့ မော့ပေးခဲ့မိတဲ့ စိမ်းစိုပါ။

"ချစ်လိုက်တာ မီးရယ်၊ မီးနဲ့ သာ ဝေးရရင် ကိုကြီး ရူးတော့မှာ ပဲ"

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုသို့ရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်ပင်လည်လာတတ်ရှိ
သော ကိုကြီးကို စိမ်းစိုကလည်း ချစ်ရလွန်းလှပြီဖြစ်ရာ တစ်နေ့မှာ

တော့ အမေ့စကားအတိုင်း ကိုကြီးကို ဖွင့်ပြောတောင်းဆိုလိုက်မိတော့ တာပင်။ အမေ့စကားနဲ့ စ ပြီးတော့ နောက်မှ "ကိုကြီးရယ်... မြန်မြန်လက်မထပ်လို့ လည်း မဖြစ်တော့ဘူး သိလား"လို့ စကားဆက်ဖို့ ပင်။

သို့ပေမဲ့ လက်ထပ်စကား စလိုက်တာနှင့် ပျက်ယွင်းမည်းညိုသွားခဲ့တဲ့ ကိုကြီး မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကြောင့် နောက်စကားကို မဆက်လိုက်ရ။ ငိုငါးကျနေတဲ့ ကိုကြီးထံက နာရီဝက်လောက် ငြိမ်သက်အသံတိတ်နေပြီးမှ တကယ့် လေပြင်းမုန့်တိုင်းလို သက်ပြင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် ကိုကြီးညည်းတွားသလို ပြောခဲ့သည် မှာ ...

"သနားလိုက်တာ မီးရယ်၊ ကိုကြီးသနားလိုက်တာ စိမ်းစိုလေးရယ်၊ ကိုကြီးနဲ့ မီး လက်ထပ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မီးရယ်၊ ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ မီး ဝမ်းမနည်းနဲ့ နော် ကလေး"

"ဘာ...ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်...ကိုကြီး"

ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင် မယုံကြည်နိုင် အံ့ဩတကြီးနှင့် ကိုကြီးလက်မောင်းကို လှုပ်ကာလှုပ်ကာ မေးခဲ့မိသည် ။ အဖြေမထွက်မလာချင်း အထပ်ထပ် အကြိမ်ကြိမ်။

"ကိုကြီးမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ် မီး"

သေချာခဲ့သည် မှာ စိမ်းစိုသည် ကိုကြီးကို နောက်တစ်ခွန်းမှ ထပ်မပူဆာခြင်းပေ။ နာကြည်းခါးသီးလိုက်မှုသည် သူ့ကို တောင်းပန် တိုးလျှိုးလိုက်ဖို့ ကို တားဆီးနေသည် ။ မုန်းတီးသွားလိုက်သည် မှာ ဒုက္ခအဝဝကိုသာ ရင်စည်းခံလိုက်မည်၊ သူ့မျက်နှာကိုတော့ မကြည့်မမြင်ချင်တော့လောက်အောင်ပင်။ ပါးကို ရိုက်ချလိုက်ဖို့ ကြံစည်ပြီးမှ အသားချင်း အရေပြားချင်းပင် မထိချင်ကာ နေရာတင် သေဆုံးခဲ့ပြီ ထင်မိသည် ။
